

CREPUSCLE A SON PICÓ

L'agonia dels arbres revelà
un passat de temença, un temps
detingut en el fred
de les aigües impures, sempre quietes.
La memòria d'uns ídols bronzents,
atuïts després de cada pregària,
subjugats per la cerimònia dels ancestres.

La pluja colpejà les pedres
amb violència.
Embasardia el blat sec les prades.
L'herba es va desfer de la set.
Va ser un imperi de cendres.
I els ulls es perderen entre somnis.

Després sols restà, entre els sepulcres,
l'eternitat dels àngels caiguts.
I a les cases, als santuaris, l'oblit
d'uns fills
lliurats
a la incúria d'aquells déus sense memòria.

DAVANT EL MIRALL

A imatge i semblança de Vicente Gallego

¿Qui és aquest estrany d'ulls cansats
que reclama les ales del somni
per profanar el descans de verges i vestals,
presència fosca, tèrbola, errant,
que m'acull entre beuratges i agonies,
que em sepulta sota vestigis impurs
de la memòria per oblidar i anomenar-se?

¿Què vols de mi? ¿Per què reclames encara
l'abisme que m'habita des del principi,
quan llec vaig acariciar l'espina en la corona,
i dels folls m'agradà la saviesa,
el deliri i la il·luminació,
de la nit el desig i la daga invisibles?

¿Potser enyores la imatge rebel d'aquell jove
amb els cabells llargs i la veu de cascall,
potser el posat tímid de l'infant
que jugava a mutilar mosques i aranyes?

¿Qui d'entre els àngels ferits
o els amants sense cor vols tornar ser?
Digues qui prefereixes: ¿l'amic fidel,
l'heroi vençut o aquell déu que no creu en res?

Mira'm, despulla de la nit,
ara que voldries ser aquell altre:
l'esperit que desconeix els atributs
de l'absència, l'herald desnonat,

la consciència pura
de qui reclama aire i consol per renéixer.

No sé qui sóc: company, intrús, germà?
Sols la fosca em guareix la ferida.

ANIVERSARI
(22-01-07)

Vaig morir un dia molt semblant a aquest,
el mateix any en què mites i llegendes
perdien llüïssor, quan les utopies
començaven a ser somnis inútils.

Un dia fred i plujós que em féu saber
l'estranya natura dels precés i les alabances,
l'antic presagi de les bacants,
la companyia de les esquelles,
la necessitat de gebre als alambins...

Sé que tot el dia fou negranit.
Sé que els meus pares celebraren
amb càntics i viandes el meu nom.
Després vingueren veïnats i amics
per desxifrar el misteri dels meus ulls foscs,
acariciar les meves mans inhàbils, el meu sexe
ofert d'antuvi al deliri de la carn.

Vaig créixer ungit amb olis sagrats,
entre juraments i pactes per sempre
contra la infàmia dels atlants.
Vaig intuir la claredat del carboni
i el desvari de les molècules del fang.

Però em resta encara la terra promesa
d'un cos indòmit quan regna la tenebra.
Sé que no hi ha més pàtria que el teu cor.

AUGURI

*This is mortality,
this is eternity.*
Marianne Moore

Algun dia, en algun lloc obscur i humit,
hi haurà algú que pensarà en mi.
Algú que sabrà fer del meu silenci
un cant èpic, del meu cos cendra i pregària.

Serà quan l'alba s'emporti l'eco de veus
sagrades, quan mostri la rosada
senyals de sang i espines en cada drecera.

Alguna estranya nit obriré els ulls
i en algun lloc del cor es farà fosc.
Després retornaré fecund al somni
per reclamar altre cop els teus gemecs
lascius, l'ardència dels mugrons
entre el meus llavis segellats amb sal.

Potser voldré ser, algun dia,
el record d'aquell home estrany,
la memòria d'aquell jove rebel
que contava els amors per derrotes,
que trobava remeis en l'agonia
i no entenia res més que els cicles de l'aigua.

Algun dia algú pensarà en mi.
Algú que sabrà perdonar la tenebra
dels meus mots errants i obscurs,
el misteri de les meves pupil·les.

Recordaré llavors les pedres del far
clavades a l'esquena, el vertigen
de l'horitzó invisible.
Qui pensi en mi ho sabrà tot del desig!

ANTROPOLOGIA

Després de donar forma al fang fecund,
dispersa la llavor en les aigües fèrtils,
imposaren els déus el seu domini.
Deixaren el treball en mans de l'home.
També la lluita, el dol i la memòria.
La creença en la nit dels infidels.

I vanceren el fred amb pells i coves.
Imposà el foc un nou ordre de goig.
Un imperi de càntics i carícies.
Els signes, l'alfabet i la membrança.

El passat resta escrit en una tibia,
en les pintures a la roca viva,
als ulls dels demiürgs sempre perduts.
Quan la pedra i la fusta, el bronze, el ferro,
serviren per bastir magnífics temples
i exterminar d'arrel tribus senceres.
La benedicció i el sacrifici
foren ritus i ofrenes a la carn,
el silenci i el plany de vells sepulcres.

L'arcà i el just, fills bords del nou poder,
fundaren pobles i deserts ignots
vora les ribes, amb les lleis de l'aigua,
devora els rapinyaires i dels rèptils,
fins que ja no restà res per crear,
i els cicles nocturnals de tota absència
falcaven l'esclavatge d'aquells dies,
el sacrilegi horrend i el brut saqueig.

Per què màrtirs de sang? Per què evangelis?
Tenen sentit anells en la renúncia?
Quina llàgrima empaita ara l'abisme?
A les fosques naixem per ser deliri.
Som germans de botxins i sacrificis,
companys en la fe absurda i els misteris.
Provenim d'una sola certitud:
som hereus de la llum i de la fosca.

REFLEXIÓ DE MITJANIT

*Déu és una pregunta
que s'interroga a ella mateixa.*

Andreu Vidal

Digues: l'ignot, què espera de nosaltres
si ens devem, tanmateix, al ritual
del podriment i de l'oblit entercs,
a les falses besades i la injúria?

Refusam tan sovint —cicuta als llavis—
indicis de perdó i pietat!
Més enllà de la festa, tan sols queda
un rostre lívid, mut, agra temença,
una orbesa enganxada a les pupil·les,
conjurs escrits al ventre de les mares
abans d'haver extingit la veu, la veu...

Ens allunyen del fred les creus antigues.
Els epitafis parlen per nosaltres.

NIT SENSE FOSCA

Hamburg, 11-04-08

Vine a mi, oh deessa, verge callada
que guardes amulets de temps benignes
i portes clavats al pit escapularis
tacats de raïm. Acull-me
entre els teus braços d'escorça i lliura'm
a la follia de ser desig altra vegada.

Ara t'invoco des d'aquesta falsa Arcàdia.
T'anomeno silent i embriac
entre aquestes parets impregnades
de pells marcides, solitud
d'altres homes. Puc sentir encara
el batec de la ciutat, la latència dels cossos
en lluita contra el temor als somnis.

Aviat serà un altre dia;
recordaré la teva veu tèrbola,
les teves mans en flames, el teu
evangeli de cants i fogueres
quan la dansa...

Vine a mi, oh deessa, grata presència
que amb la primera llum has de finir.
Deixa'm cloure els ulls abans
de ser un estrany que demana pietat.
Permete'm abastar altre cop
la dimensió tel·lúrica del teu nom.

Convoca'm al silenci dels qui creuen en tu
perquè creuen també en la nuesa
i desconeixen el significat de la culpa.
Vine, oh deessa, i renta'm els peus!